

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

6 februari 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over het golfterrein 'Drie Eycken' te Edegem

Interpellatie van mevrouw Isabel Vertriest tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de omzendbrief RO/2002/03 betreffende de woon-uitbreidingsgebieden

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de problematiek van de bouwvergunningen in de glastuinbouw

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 6 februari 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.23 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over het golfterrein 'Drie Eycken' te Edegem

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over het golfterrein 'Drie Eycken' te Edegem.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, op 21 oktober 1999 werd in deze commissie door de heer De Smet een vraag gesteld over het golfterrein de Drie Eycken in Edegem (Hand. VI. Parl. 1999-2000, C 18, 15). Het toenmalige gemeentebestuur overwoog om een gerechtelijke procedure op te starten tegen de opeenstapeling van inbreuken op de regelgeving betreffende stedenbouw, ruimtelijke ordening en leefmilieu die gepaard gingen met de uitbouw en exploitatie van dit illegale golfterrein. De heer De Smet vroeg in hoeverre u de visie deelde van minister Dua dat de inplanting van een golfterrein op die plaats niet kan worden aanvaard. Hij vroeg wat u zou ondernemen tegen de flagrante inbreuken op de wet op de stedenbouw en de onderrichtingen inzake ruimtelijke ordening.

In uw antwoord verwees u naar de scheiding der machten. U zou het verdere verloop van dit dossier bij de juridische instanties afwachten. De provinciale en gemeentelijke structuurplannen zouden uiteindelijk beslissend zijn. U stelde ten slotte : 'Indien er een vonnis komt, kunnen we nagaan welke

gevolgen de bouwinspectie van mijn administratie hieraan moet koppelen. (...) Zodra de rechter een uitspraak heeft gedaan, moet de minister en zijn administratie een gevolg geven aan de uitspraak van de rechter'. U gaf daarbij dus duidelijk uw intentie aan om bij een eventueel vonnis uw politieke verantwoordelijkheid op te nemen en die te laten gelden.

Sinds de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2000 waait er in Edegem een andere wind. De nieuwe bewindsploeg is blijkbaar niet langer van plan om op te treden tegen de aanhoudende overtredingen van de golfclub. Daarom heeft Natuurpunt het initiatief van het vorige gemeentebestuur overgenomen en vooralsnog een vordering tot staken in deze zaak ingeleid op basis van de wet van 12 januari 1993. Natuurpunt werd daarin bijgestaan door een inwoner die daarvoor een beroep deed op artikel 271 van de gemeentewet, en dus in plaats van het gemeentebestuur optrad. Deze zaak is uiteindelijk toch in handen van het gerecht gekomen.

De rechtbank van eerste aanleg heeft recent een uitspraak gedaan in het voordeel van de twee eisende partijen. Het vonnis is zeer duidelijk. Het omvat een verbod tot aanleg, uitbating of uitbreiding van het golfterrein of enige andere niet-agrarische activiteit op het terrein. Het omvat een verbod om biociden of chemische bestrijdingsmiddelen te gebruiken op het terrein, een verbod tot het lozen van huishoudelijk of ander afvalwater in de grachten of op de bodem, een verbod om de hoeve of andere constructies gelegen in het landschappelijk waardevol landbouwgebied te gebruiken als clubhuis, bureel of andere vormen van niet-agrarisch gebruik en een verbod tot verdere aanleg van parkings en wegen. Al deze bovenstaande maatregelen worden opgelegd mits straffe van een dwangsom van 1.000 euro per dag. Er wordt verplicht om binnen een jaar alle reeds aangelegde parkings en wegen naar het golfterrein af te breken en alle onbebouwde percelen te herstellen in landschappelijk

Malcorps

waardevol landbouwgebied, dit alles onder toezicht en volgens de aanwijzingen van de milieuambtenaar van de gemeente Edegem en de Vlaamse minister bevoegd voor Landbouw, en op straffe van een dwangsom van 500 euro per dag.

De rechter motiveert zijn vonnis door te stellen dat de betrokken percelen in landbouwgebied liggen, waar geen golfterrein kan worden uitgebaat. Hij stelde ook dat de situatie moet worden beoordeeld in functie van de op heden geldende normen. Het bestaan van werkdocumenten op het niveau van de Vlaamse regering doet hieraan geen afbreuk. Hij stelde verder dat een politiek waarbij men eerst doelbewust de geldende regels overtreedt – al dan niet oogluikend toegelaten – om nadien te stellen dat de regels wel zullen worden aangepast aan de feitelijke situatie, niet gehonoreerd moet worden.

Mijnheer de minister, hoe zult u gevolg geven aan deze uitspraak van de rechter ? Welke concrete gevolgen zullen u en de bouwinspectie koppelen aan dit vonnis ? Wat zijn de gevolgen van uw voorstellen om de golfproblematiek in Vlaanderen algemeen en structureel aan te pakken ? Mijnheer de minister, u hebt reeds herhaaldelijk een ontwerp van golfnota aangekondigd, maar dat laat nog steeds op zich wachten. In hoeverre respecteert het ontwerp van golfnota de wijze visie van deze rechter dat een politiek waarbij eerst doelbewust de geldende regels worden overtreden om nadien te stellen dat ze zullen worden aangepast aan de feitelijke situatie, niet mag worden gehonoreerd ? De situatie van de golf Drie Eycken is geen uniek geval, maar symptomatisch voor tal van andere golfterreinen. Wordt het niet dringend tijd om alle betrokken maatschappelijke en belangengroepen rond tafel te brengen en de verdere discussie over een structurele oplossing openlijk te voeren ? Op die manier kunnen verdere polemieken en polarisatie worden voorkomen. Welke concrete initiatieven zult u nemen om deze discussie te stimuleren en het huidig conflictmodel om te vormen tot een participatiemodel ?

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het is duidelijk dat Agalev in dit dossier een ongelooflijk politiek spel speelt. Mijnheer Malcorps, het verheugt me dat uw taalgebruik van een ander en hoger niveau is dan dat van uw fractiegenoten in de gemeenteraad. Maar dat terzijde.

U moet toegeven dat het golfterrein dat u viseert, goed is voor de natuur. Neen ? Dan is dat bijzonder betreuenswaardig. Alle bouwovertredingen zijn het gevolg van een wijziging van het BPA. U schijnt dat steeds te vergeten. Het golfterrein is gebouwd in 1989. In 1991 kwam er de wet-Waltniel en in 1996 werd het BPA gewijzigd. Als gevolg daarvan zijn er bouwovertredingen ontstaan. Voor 1996 waren die er niet. U zegt dat dit dossier een duidelijk voorbeeld is van de hele problematiek van golfterreinen. Ik durf dat ten stelligste betwisten. U weet beter dan ik dat dit terrein absoluut niet gelegen is in een gebied dat voorbehouden is voor natuureservaten. Dat is wel het geval voor andere golfterreinen. Het valt ook niet onder vogel- of habitatrichtlijngebieden. De toon die u in dit dossier hanteert, is niet correct.

Mijnheer de minister, u hebt allang aangekondigd dat er in het Vlaams Parlement een golfmemorandum zou worden besproken. Als ik goed ben geïnformeerd, is dat ook klaar. Ik denk dat het de hoogste tijd is dat het memorandum verhuist van uw kabinet naar hier. Het politieke debat moet hier gebeuren. Wanneer zult u met het golfmemorandum naar het Vlaams Parlement komen ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het is interessant om deze vraag uit te breiden naar alle golfterreinen in Vlaanderen. Nadien zal ik concreet ingaan op de vragen van de heer Malcorps over dit specifieke dossier.

Laat me duidelijk zijn, mijnheer Malcorps. U vraagt waar het golfmemorandum blijft. Het is nochtans uw fractie die dit al 2 jaar blokkeert in de regering en de interkabinettenwerkgroep. Mijnheer Malcorps, u mag me veel vragen en zelfs dingen verwijten, maar me verwijten dat die nota niet op de regeringstafel komt, vind ik getuigen van ongezien lef.

Het kabinet is ondertussen zelf in onderhandeling getreden met de Vlaamse golffederatie en met Natuurpunt Vlaanderen. Mijnheer Malcorps, ik neem aan dat u op de hoogte bent van wat daar wordt besproken. Het aangepaste document zal eind deze maand opnieuw aan de Vlaamse regering worden voorgelegd. Het memorandum bestaat uit twee delen. Eén deel doet uitspraak over de bestaande golfterreinen, een ander biedt een ontwikkelingskader aan voor nieuwe golfterreinen. Verder wordt in het golfmemorandum ook specifieke aandacht

Van Mechelen

besteed aan de democratisering van de golfsport, het ecologisch beheer van zowel bestaande als nieuwe terreinen en het bieden van rechts- en bestaanszekerheid aan de sector.

Wat nieuwe golfterreinen betreft, wordt, gezien de beperkingen inherent aan de ruimtebalans van het RSV met betrekking tot het onderdeel recreatie en de bezorgdheid die we allemaal delen over een zuinig ruimtegebruik, voorgesteld om het bestek te verbreden tot wat wij multifunctionele terreinen voor buitensporten noemen. In dit geval gaat het om niet-lawaaierige buitensporten. De Vlaamse regering wil vooruitgaan in dit dossier, ondanks de aanstaande federale parlementsverkiezingen, die zoals ik vandaag heb gemerkt bij sommigen voor extra nervositeit schijnen te zorgen. In die nota zullen we een aantal zaken opnemen. Er zal onder meer voor worden gezorgd dat we kunnen voldoen aan een aantal kwalitatieve criteria, zodat we duidelijkheid scheppen terzake. Tevens willen we er ook voor zorgen dat het multifunctioneel kader dat naar voren is geschoven, ook in de diverse beleidsbrieven, in deze nota wordt bevestigd.

Met betrekking tot de kwantitatieve afweging voor de nieuwe terreinen werkte mijn administratie reeds eerder een voorstel uit van een weloverwogen ruimtelijke spreiding over Vlaanderen, rekening houdend met onder meer specifieke randvoorwaarden voor de natuur, bepaalde functies van natuur, bos en landbouw, en de gebieden die in de provinciale en gemeentelijke structuurplannen worden aangeduid als zones van primair toeristisch belang. Een voorbeeld hiervan is de kuststreek.

Op vraag van de interkabinettenwerkgroep werd voor het bepalen van de nieuwe terreinen door de Vlaamse minister van Sport een bijkomende studie besteld, die thans wordt uitgevoerd. Deze studie gebeurt in samenspraak met het departement Ruimtelijke Ordening. In functie van de resultaten van deze studie en de resultaten die al werden bekomen, kunnen, naar analogie met multifunctionele terreinen voor lawaaierige buitensporten, multifunctionele terreinen voor niet-lawaaierige buitensporten worden bepaald. Eerst hebben we ons immers gericht op de lawaaierige buitensporten. Ik verwijst in dat verband naar de nota over de motorcrossterreinen. Momenteel gaan we na waar in Vlaanderen go-carting thuishoort en waar niet. Nu doen we dezelfde oefening voor een aantal buitensporten, gaande van mountainbike tot golf.

Daar een aantal multifunctionele terreinen voor niet-lawaaierige buitensporten nu reeds planologisch verankerd zijn en er een dringende nood aan terreinen is, zal voor deze terreinen niet langer worden gewacht tot de bijkomende behoefte-raming volledig rond is. Ik ben bereid terzake een aantal voorafnames toe te laten. Daarbij denk ik aan zaken die nu al driemaal ruimtelijk zijn afgewogen. Een voorbeeld daarvan is het project van het golfterrein Ter Hille in Koksijde, dat is goedgekeurd in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, dat ook verankerd zit in het provinciaal ruimtelijk structuurplan van West-Vlaanderen en geenszins in strijd is met het RSV.

In het golfmemorandum werd voor het gemeentelijke, provinciale en gewestelijke niveau, na overleg met deze diverse bestuursniveaus, een taakstelling opgenomen. Daarbij werd algemeen gesteld dat 18-holes-terreinen op het gewestelijk niveau zouden worden geregeld en 9-holes-terreinen op het provinciale niveau. De afweging voor golfscholen zou dan gemeentelijk gebeuren. Wat de gewestelijke taakstelling voor bestaande golfterreinen betreft, wordt een onderscheid gemaakt tussen terreinen die als golfzone zijn ingekleurd, zoals de Ternesse Golf & Country Club in Wommelgem, gebieden waarvan wordt voorgesteld ze te bestemmen als golfzone, met als voorbeeld de Millennium Golf in Paal-Beringen en golfterreinen waar een bestemming 'ecologisch waardevol gebied met golfinfrastructuur' wordt voorgesteld. Bij dat laatste denk ik heel specifiek aan extra beheersmaatregelen inzake fauna en flora, zoals we onder meer zouden toepassen bij de Royal Zoute Golf Club. Een laatste categorie zijn de golfterreinen waarbij wordt voorgesteld de planologische bestemming af te wegen in functie van andere processen of bijkomend onderzoek. Dan denken we bijvoorbeeld aan de Steenhoven Country Club in Postel.

Inzake het dossier van Drie Eycken heeft de bouwinspectie op 10 juni 1996 een herstellvordering ingediend via de toenmalige gemachtigd ambtenaar van de administratie Ruimtelijke Ordening Antwerpen, op grond van processen-verbaal van 29 oktober 1990 en 19 januari 1996. In september 2001 heeft een inwoner van Edegem bij het stilzitten van de gemeente krachtens artikel 271 van de nieuwe gemeentewet een milieustakingsvordering ingeleid. Door het instellen van die vordering wordt de uitspraak over de strafvordering inzake de bouw-misdrijven die worden vastgesteld in de voornoemde processen-verbaal, overeenkomstig artikel 3, 6e lid van de wet van 12 juni 1993 betreffende de milieustakingsvordering, uitgesteld totdat er 'inzake de vordering tot het staken een beslissing is ge-

Van Mechelen

weest die in kracht van gewijsde is getreden'. De bouwinspectie was, zoals u ongetwijfeld weet, niet betrokken bij de milieustakingsvordering en heeft er niet aan deelgenomen.

De bouwinspectie vernam de uitspraak via de pers en beschikt niet over een afschrift van de gerechtelijke uitspraak, daar ze terzake geen betrokken partij is. De bouwinspectie was niet betrokken bij de milieustakingsvordering en ik ben niet ingegaan op een vraag om de bouwinspectie te laten participeren aan deze vordering. Naar verluidt is de zaak inzake de milieustakingsvordering thans hangende voor het Hof van Beroep. Zolang blijft een uitspraak over de oorspronkelijke vordering van de gemachtigde ambtenaar dus uitgesteld, conform de zonet aangehaalde wetgeving.

Naar aanleiding van uw vragen wil ik uw aandacht vestigen op het feit dat krachtens het decreet niet de minister maar wel de stedenbouwkundig inspecteur verantwoordelijk is voor de handhaving in dit dossier. Het is dan ook niet aan de minister om een gevolg te geven aan een gerechtelijke uitspraak. In de huidige omstandigheden kan ik alleen maar vaststellen dat, gelet op de procedure binnen de milieustakingsvordering, ook de stedenbouwkundig inspecteur niet optreedt op grond van de uitspraak van de milieustakingsrechter, omdat de stedenbouwkundig inspecteur geen betrokken partij is. Enkel de vorderende instanties kunnen dus de nodige gevolgen geven aan de uitspraak. Voor de stedenbouwkundig inspecteur blijft het wachten op een afzonderlijke uitspraak over zijn vordering van 1996. Ik meen te weten dat er in dit dossier ook contacten zijn met de natuurorganisaties om na te gaan welke weg men uiteindelijk uit wil gaan.

Ik verahul niet dat het golfterrein Drie Eycken in Edegem in het golfmemorandum werd opgenomen in de categorie van golfterreinen die, gezien hun omvang en karakter, verder op provinciaal niveau moeten worden afgewogen. De finale afweging moet dan ook op dit niveau gebeuren. Daarna zal de Vlaamse regering al dan niet een beslissing nemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Isabel Vertriest tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de omzendbrief RO/2002/03 betreffende de woonuitbreidingsgebieden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Vertriest tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de omzendbrief RO/2002/03 betreffende de woonuitbreidingsgebieden.

Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de essentie van woonuitbreidingsgebieden, volgens het KB van 1972, is nog steeds dat het gaat over reservegebieden die in principe slechts voor realisatie in aanmerking komen na de verwezenlijking van de woongebieden. Pas dan kunnen ze worden aangesneden als de gemeente heeft beslist over de ordening van het gebied. In eerste instantie is dit dan bedoeld voor groepswoonbouw en sociale woningbouw, tenzij de overheid er anders over beslist.

Het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden wordt ingebed in het gemeentelijk beleid door middel van een gemeentelijke woonbehoeftestudie. Die studie vormt op middellange termijn een basis voor het gemeentelijk huisvestingsbeleid in het kader van het ruimtelijk beleid. Zowel woonuitbreidingsgebieden als de woonbehoeftestudies zijn dus belangrijke instrumenten voor het voeren van een grondbeleid. Het grote voordeel van woonbehoeftestudies is dat de gemeente op zijn minst een beeld krijgt, niet alleen van de behoeftes, maar ook van het aanbod. Meten is immers weten.

In die zin is de gemeentelijke woonbehoeftestudie een verantwoording voor bijkomende woongelegenheden in woonuitbreidingsgebieden. De resultaten in de gemeenten die dit tot nog toe hebben gedaan, tonen het belang van die studie aan.

Het bijkomend voordeel is dat er naast een kwantitatief onderdeel ook kan worden gezorgd voor een kwalitatief deel. Gelet op de demografische realiteit blijkt dat er in een aantal gemeentes vooral een gebrek aan aanbod van aantrekkelijke woningen en flats voor alleenstaanden of 'terug-met-tweegezinnen' is. De woonbehoeftestudie met het beleids-onderdeel zou ook letten op de verdeling tussen stedelijk en buitengebied. Tegelijkertijd is de woonbehoeftestudie het instrument om de principes van

Vertriest

het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen uit te voeren. Een belangrijk principe van het RSV is dat het aansnijden van nieuwe woonuitbreidingsgebieden enkel strikt gefaseerd en in functie van de behoeften kan gebeuren.

De gemeente zou zoveel mogelijk van de behoefte aan bijkomende woongelegenheden realiseren binnen het bestaande woongebied. Als de gemeente aantoonde dat de geleverde inspanningen onvoldoende zijn om aan de totale behoefte te voldoen, kan een bijkomende ruimte voor woningbouw in bijvoorbeeld woonuitbreidingsgebieden worden aangesneden.

Particuliere initiatieven voor zulke gebieden kunnen enkel worden aanvaard als de bouw mogelijkheden binnen de effectieve woonzones onvoldoende groot zijn voor de behoefte van de komende 10 jaar. Tegelijkertijd zouden woonuitbreidingsgebieden maximaal ingezet worden voor sociale huisvesting en groepswooningbouw. Ten slotte zou de gemeente aangeven in welke volgorde ze de woonuitbreidingsgebieden zal aansnijden, welke dichtheden ze zal opleggen, vermelden of het om sociale huisvesting gaat, enzovoort.

We zijn vertrokken vanuit dit kader. Door de lange duur van planningsprocessen is er een grotere druk ontstaan. Wie de woonbehoeftestudie niet laat maken, kan de woonuitbreidingsgebieden immers niet aansnijden. Een aantal gemeenten die op het vlak van de ruimtelijke ordening goed werk leveren, hebben die studie al een tijd geleden laten uitvoeren. Indien het nodig bleek, hebben ze ook woonuitbreidingsgebieden kunnen aansnijden.

Ik beseft dat de druk vanuit de gemeenten om woonuitbreidingsgebieden aan te snijden enorm groot is. Ik denk hierbij aan een aantal Kempense gemeenten. Ik vrees echter dat in deze discussie doel en middel worden verward. Het op de markt brengen van woonuitbreidingsgebieden met als doel de grondprijzen te laten dalen, werkt niet. Ik sta niet alleen met die stelling. Zelfs de heer Dillen van de Vlaamse Confederatie voor de Bouw zegt in De Standaard: 'In het verleden heeft het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden niet geleid tot een daling van de grondprijzen in de gemeenten. Waarom zou het dan nu wel zo zijn?'

Er is trouwens geen grondtekort. Uit voorbije woonbehoeftestudies blijkt dat er meestal een overschot aan percelen is, maar toch blijven de prijzen hoog. Daarvoor zijn andere instrumenten

nodig, zoals die voor grondbeleid. De soms langdurige afbakening van andere ruimtelijke plannen hebben mee de druk op de ketel gezet. Voor sommigen is het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden dé oplossing.

In het Zomerakkoord staat dat de druk moet worden verminderd. Er is een aangepaste omzendbrief gestuurd, zodat ook zonder behoeftestudies woonuitbreidingsgebieden kunnen worden aangesneden. Daar zijn wel een aantal voorwaarden aan verbonden. Zo kan het gebied worden aangesneden omwille van de inbreidingsgerichte ligging.

Mijnheer de minister, wie zijn huiswerk goed heeft gemaakt, kan worden afgestraft. Betekent het ontwikkelen zonder woonbehoeftestudie ook dat er kan worden afgeweken van een bestaande studie? Dat is niet mijn interpretatie, wel die van een aantal gemeentes. De omzendbrief wordt op een verschillende manier geïnterpreteerd.

De doelstellingen en voorwaarden van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen of de doelstellingen die zijn vastgelegd in het Zomerakkoord, moeten worden gerespecteerd. Het moet gaan om aansluiting aan kernen of inbreiding. In hoeverre geeft de omzendbrief daarover een duidelijke interpretatie? Zo is de selectie van hoofddorpen en woonkernen een taak van het provinciaal structuurplan. Het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden houdt daar eigenlijk een voorafname van in. Hoe zal daarmee worden omgegaan?

Een ander punt is de ontsluitbaarheid en mobiliteit. Er mag ook geen interferentie zijn met de bestaande regelgeving en er mag geen lintbebouwing ontstaan. In punt 2.1.1.5 van de omzendbrief staat duidelijk dat langsheen een voldoende uitgeruste openbare weg ook gebied kan worden aangesneden. Wat zal in dat geval de interpretatie zijn? De vroegere regeling heeft geleid tot de huidige toestand.

Er moet respect zijn voor de woondichtheden en speculatie moet worden ontraden. Een laatste voorwaarde was dat indien woningen of gronden niet conform de marktprijzen verkocht worden, er wordt ingegrepen. Bovendien was het toch duidelijk de bedoeling om de stadsvlucht tegen te gaan.

We hebben geen probleem met de omzendbrief als het gaat om de stedelijke gebieden. Het is net de bedoeling het aanbod te verhogen. Wel zijn er problemen met de buitengebieden. Daardoor zouden de verhoudingen die in het RSV zijn opgenomen, worden ondergraven.

Vertriest

Mijnheer de minister, de interpretaties lopen sterk uiteen. Ik heb dan ook een hele resem vragen. Hoe wordt de inbreidingsgerichte ligging ingevuld en bewaakt? Hoe zult u de doelstellingen van het RSV bewaken? Ik denk daarbij aan de gevolgen voor de mobiliteit en de ontsluitbaarheid. Is de omzendbrief niet strijdig met de bepaling van het goedgekeurd provinciaal ruimtelijk structuurplan Antwerpen? Daarin staat duidelijk dat woonuitbreidingsgebieden enkel kunnen worden aangesneden indien de noodzaak is aangetoond. Hoe zal dit worden uitgewerkt? Volgens sommigen is de brief ook strijdig met de goedgekeurde provinciale structuurplannen van Limburg en West-Vlaanderen.

Ik heb ook een aantal specifieke vragen. Volgens sommige bronnen is de 60/40-verhouding, die is vastgesteld in het RSV, nu reeds moeilijk haalbaar. Hoe zult u die verhouding zonder of met een beperkt instrumentarium bewaken? Tot nu toe was de gesloten prognose daar de methode van. Welke andere middelen zult u gebruiken? In de meeste provincies, met uitzondering van West-Vlaanderen, liggen er meer woonuitbreidingsgebieden in het buitengebied dan in het stedelijk gebied.

Hoe zullen de dichtheden worden bewaakt? Zal hierop de watertoets worden toegepast? Welke maatregelen zullen worden genomen om de speculatie te ontraden om woonuitbreidingsgebieden zonder woonbehoeftestudie te mogen aansnijden? De omzendbrief is daar zeer vaag over.

Op welke manier zal worden ingegrepen als blijkt dat de gronden toch niet aan marktconforme prijzen worden verkocht? Ik vrees dat de 'truc van luie Sjarel' de overhand zal krijgen. Degene die minder werk maakt van zijn beleid, zou het gemakkelijkst nieuwe gebieden kunnen aansnijden. (*Opmerkingen van de heer Frans De Cock*)

U noemt dat een economisch principe? (*Gelach*)

In de omzendbrief wordt ook gesproken over de 'Atlas van vrij te ontwikkelen woonuitbreidingsgebieden'. Op welke manier wordt daaraan gewerkt? Kan die atlas worden geconsulteerd? Moet die nog worden opgemaakt? Zo ja, wanneer denkt u daarmee klaar te zijn? Kan er ondertussen woonuitbreidingsgebied worden aangesneden? In de omzendbrief staat dat woonuitbreidingsgebieden niet mogen worden aangesneden in habitat- of

overstromingsgebieden. Op welke manier komt het landschap voor in dit verhaal?

Een van de belangrijkste redenen om de omzendbrief aan te passen, was tijdwinst. Op het terrein heeft dit echter een omgekeerd effect. Een aantal gemeenten dat bezig was met het opmaken van ruimtelijke structuurplannen, vertraagt dat nu. Een van de stokken achter de deur om werk te maken van die planning, waren net de woonuitbreidingsgebieden. Ik denk niet dat het de bedoeling was dat dit gebeurde. Mijnheer de minister, hebt u nog een stok achter de deur? Het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden werd toegelaten als een tijdelijke maatregel in functie van aflopende afbakeningsprocessen. Die tijdelijkheid vind ik niet meer terug in de omzendbrief. Hoe zullen gemeenten nu worden gestimuleerd om hun structuurplanning en woonbehoeftestudie af te ronden?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik ben blij met de interpellatie van mevrouw Vertriest. Ze toont op een schitterende manier aan hoe de meerderheid denkt over ruimtelijke ordening. De minister creëert met zijn omzendbrief een verwachtingspatroon bij de Vlaamse burger inzake aanbod van bouwgronden. Nog voor de omzendbrief kan worden uitgevoerd, wordt de minister al geïnterpelleerd, en dan nog wel door een lid van de meerderheid. Ik dacht nochtans dat als een omzendbrief verscheen, de meerderheid daarachter stond.

Nog voor de implementatie van de omzendbrief moet de minister de omzendbrief verder toelichten. Ik verwijs hiermee naar de bijkomende brief aan de gemeenten van 24 januari 2003. Ik citeer daaruit: 'In de omzendbrieven wordt verwezen naar de atlas van de vrij te ontwikkelen woonuitbreidingsgebieden. Deze atlas zal kortelings worden opgemaakt via een nog te gunnen opdracht, begeleid door de administratie.' Mijnheer de minister, de gemeenten zitten op de resultaten van die bijkomende studie te wachten.

Inzake de algemene, gemeentelijke visie wijst u er in uw eerste omzendbrief op dat er vier belangrijke elementen zijn: een uittreksel uit het gewestplan over het volledige grondgebied, een overzichtskaart met aanduiding van eventueel nog vrij blijvende woongebieden, een beknopte toelichtingsnota waarin het gemeentelijk woonbeleid wordt toegelicht en het project wordt gekaderd, en het rapport waarin de flankerende maatregelen worden weergegeven.

De Meyer

In uw bijkomende omzendbrief stelt u : ‘Het derde punt in deze opsomming dient als volgt te worden begrepen. De gemeente kadert de concrete vraag voor aansnijding van een woonuitbreidingsgebied binnen de (...) visie van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan of van de vroegere (goedgekeurde) woonbehoeftestudie. Voor alle mogelijks te ontwikkelen terreinen dient een onderlinge fasering te worden uitgewerkt. Deze fasering wordt gemotiveerd vanuit de gemeentelijke planningsdocumenten en vanuit de planologische criteria zoals deze in de omzendbrief worden aangegeven’. Er moet dus geen woonbehoeftestudie, maar wel een andere studie gebeuren.

In de bijkomende omzendbrief vraagt u terecht aandacht voor de waterproblematiek. Ik citeer : ‘Basisinformatie in relatie tot de waterproblematiek kan worden gevonden op de kaarten met de NOG-gebieden (van nature overstroombare gebieden) en de ROG-gebieden (de recent overstroomde gebieden die werden geïnventariseerd in de periode 1988-2000) opgemaakt in opdracht van de afdeling Water. (...) Deze kaarten hebben weliswaar geen juridische waarde. Ze moeten nog via een verdere wetenschappelijke methodiek verfijnd worden. Op korte termijn zullen ze worden geactualiseerd op basis van de gegevens van de jongste overstromingen.(...) Het definitieve kaartmateriaal wordt verwacht in de loop van de tweede helft van 2004. Indien relevant wordt dus best het advies van de afdeling Water ingewonnen’.

Ik concludeer daaruit dat het allemaal niet zo administratief eenvoudig is als de minister enkele maanden geleden heeft voorgesteld. Er is opnieuw een verwachtingspatroon gecreëerd. Het kaartmateriaal dat erg belangrijk is, zal er pas in de tweede helft van 2004 komen. Ik constateer opnieuw duidelijke verschillen inzake visie binnen de paars-groene meerderheid. Dat is typisch, en de interpellatie van mevrouw Vertriest illustreert dat nog maar eens. Het ergste is dat de burger ondertussen blijft wachten op goedkope bouwgronden en dat de onzekerheid blijft.

De voorzitter : De heer Kindermans heeft het woord.

De heer Gerald Kindermans : Mijnheer de voorzitter, ik heb me de moeite getroost om naar de website van Agalev te surfen. Ik vond er een tekst van mevrouw Vertriest van 29 mei 2002. Ze wees toen al op het falend beleid van de Vlaamse regering. Ik citeer : ‘Geen gebrek aan bouwgrond, wel aan

grondbeleid. Wat doen de blauwe excellenties ? (...) Ze kijken over de lege bouwkavels heen naar het gras aan de andere kant van het dorp. (...) Tegen 1 mei moest minister Van Mechelen een grondbeleidsplan klaar hebben. Agalev wil dat die afspraken worden nageleefd. De minister van Ruimtelijke Ordening zou dus beter en dringend werk maken van een degelijk beleid tegen grondspeculatie.’ Mijnheer de minister, dit toont duidelijk aan hoe er binnen de groene partij wordt aangekeken tegen het falend beleid van deze regering, meer bepaald tegen dat van uw administratie.

De prijzen van huizen en bouwgronden swingen de pan uit. Een lapje grond kost nu ongeveer het dubbele of driedubbele van in 1999. De minister wordt nu duidelijk ook op de korrel genomen door de meerderheid. Niemand kan er nog aan uit. Wat moet er gebeuren ? De structuurplanning wordt voortdurend onderuit gehaald. We hebben al een aantal voorstellen gekend waarbij er voorafnames gebeurden op het structuurplan. Welke gemeente weet nog wat er in het structuurplan moet worden geschreven en welke studies er moeten gebeuren ? Er worden wisselende verklaringen in de media afgelegd, en als klap op de vuurpijl komt nu iemand uit de meerderheid de minister interpellieren en zijn beleid onderuithalen.

Mijnheer de minister, een en ander wekt de indruk dat uw maatregel een druppel is op een hete plaat die in de praktijk niets zal veranderen aan de prijzen van bouwgronden. Zoals met zoveel voorstellen van de VLD van de laatste maanden, is het de bedoeling om de media een rad voor de ogen te draaien. De heer Slangen heeft jullie geleerd dat het belangrijker is hoe iemand overkomt dan wat de realiteit is. Kunt u zeggen wanneer de bevolking zal merken dat de grondprijzen dalen ? Wanneer wordt het voorstel van de regering gerealiseerd ? Zal deze omzendbrief de regering in staat stellen om de 15.000 bijkomende sociale woningen te realiseren ? Ik kondig nu al aan dat ik een met redenen omklede motie zal indienen.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik heb de indruk dat de minister in de schiettent staat, eerst met de vraag van de heer Malcorps en nu met de interpellatie van mevrouw Vertriest. *(Opmerkingen van de heer Patrick Lachaert)*

Ik krijg de indruk dat er niet veel meer overblijft van het Zomerakkoord. Mevrouw Vertriest, ik ben de hypocrisie van Agalev eerlijk gezegd beu. U

Decaluwe

schiet op uw website op de blauwe excellenties, maar u zou dat beter ook eens doen op uw eigen excellenties. Deze omzendbrief hebben de groenen mee goedgekeurd in de regering. Richt u dus in de eerste plaats tot uw eigen ministers. Het probleem is echter dat 18 mei dichterbij komt en dat iedereen zijn nummertje opvoert. Door dergelijke werkwijze wordt de Vlaamse regering verlamd.

Mevrouw Vertriest heeft gelijk dat het probleem het langdurige planningsproces is. Dit is één van de oorzaken van de sterk stijgende grondprijzen. Het eerste stedelijke gebied moet nog worden afgebakend. Mijnheer de minister, welke extra mogelijkheden hebt u om de planningsprocessen van de afbakening van stedelijke gebieden versneld te laten gebeuren? Als dat al was gebeurd, was de omzendbrief niet meer nodig geweest.

Mevrouw Vertriest zegt dat de omzendbrief goed is voor stedelijke gebieden. Er kan ook inbreidingsgericht worden gewerkt in het buitengebied. Zolang de ruimtebalans 60/40 bedraagt en gedifferentieerd is per provincie, is er mijns inziens niets aan de hand. Het is alleen een kwestie van invulling. Hoe staat het met de evaluatie van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen? Voor het einde van 2002 moest die er zijn.

Mijnheer de minister, steden en gemeenten hebben het opgegeven om woonbehoeftestudies op te maken omdat het een zeer ingewikkelde procedure is. De administratie in Brussel vindt het werk altijd formidabel, maar de steden kunnen toch opnieuw beginnen omdat de cijfers ondertussen al achterhaald zijn. Ze moeten terug naar af en de woonuitbreidingsgebieden kunnen niet worden aangesneden. Dat is ook een van de oorzaken van sterk stijgende grondprijzen. Bent u bereid om samen met minister Gabriëls de methode van de woonbehoeftestudies transparanter te maken? De gemeenten die dan een inspanning leveren, hebben meer kans op slagen. Steden en gemeenten kunnen nu moeilijk inspelen op het beleid van de Vlaamse regering.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb begrepen dat het uw bedoeling is om bouwgronden goedkoper te maken. De omzendbrief maakt het de lokale overheden veel gemakkelijker om de woonuitbreidingsgebieden aan te snijden omdat ze geen dure woon-

behoeftestudies meer moeten laten maken. Ze moeten enkel aantonen dat ze een inspanning doen om de woonkern te versterken en dat ze werk maken van de valorisatie van beschikbare gronden binnen de woonzone. Dat heet dan inbreiding.

Mijnheer de minister, in Boechout is een plaatselijk actiecomité met de steun van de Bond Beter Leefmilieu een procedure gestart bij de Raad van State om de omzendbrief in verband met woonuitbreidingsgebied aan te vechten. Het actiecomité houdt een pleidooi om het Bessemegebied definitief te beschermen. Dat gebied is 10 hectare groot en een landschappelijk pareltje aan de rand van het verstedelijkte Antwerpen. Het gebied valt onder het grootstedelijk gebied Antwerpen, maar vormt samen met Fruithout, een gebied in Hove, en het Hof van Rije in Mortsel een groene buffer tegen de oprukkende stad. Veel mensen zijn ervan overtuigd dat het een goede zaak zou zijn om dat waardevol groengebied te behouden.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel, het is niet de bedoeling dat u een concreet geval aanhaalt.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Ik gebruik dit als voorbeeld om tot een algemene vraag te komen. Er zijn een aantal gemeenten waar de woonbehoeftestudie wel is goedgekeurd. In Boechout is dat het geval. Die studie geeft aan dat er tussen 1998 en 2008 geen behoefte meer is aan nieuwe woningen. Hoe verhoudt de omzendbrief zich tot goedgekeurde woonbehoeftestudies die aantonen dat er geen behoefte is aan nieuwe woningen? Kan het woonuitbreidingsgebied eventueel toch worden aangesneden, ondanks het feit dat er is aangetoond dat er de volgende jaren geen behoefte meer is aan nieuwe woningen?

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de verkiezingskoorts neemt toe. Zelfs de heer Decaluwe voegt zich bij onze vergadering. Dat vind ik zeer vriendelijk.

Als een gemeente actief werk maakt van een gemeentelijke ruimtelijk structuurplan, dan lukt dat. Een eerste fase daarin is het opmaken van een woonbehoeftestudie. Ik vind het vreemd dat daar zoveel problemen over worden gemaakt. Een goed onderbouwde studie wordt goedgekeurd. Ik geef het voorbeeld uit mijn gemeente. Het was geen probleem om 1.096 nieuwbouwwoningen te realiseren op 10 jaar. Dat werd snel goedgekeurd. De administratie kan er ook niet altijd van worden

Lachaert

verdacht zeer woninggericht te zijn. De gemeenten moeten proactief zijn en werk maken van een structuurplanning. Ik geef mevrouw Vertriest wel gelijk dat bepaalde gemeenten daar geen werk van willen maken en dat ze dan met alle problemen krijgen, ook met de woonbehoeftestudie. Dat zijn echter de uitzonderingen.

Een andere zaak is het probleem van de terbeschikkingstelling van bouwgronden. Volgens mij schort er niets aan het aanbod. Er zijn gronden genoeg, maar ze komen niet altijd op de markt. Vlamingen vinden eigendomsrecht nog altijd erg belangrijk. Misschien moet daar een oplossing voor worden gezocht.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, om te beginnen wil ik heel duidelijk zijn. Een probleem dat rijst, heeft meestal meerdere oorzaken. De heer Lachaert wees met zijn laatste bedenking terecht op een fenomeen dat zich voordoet. Er wordt geïnterpelleerd over de omzendbrief over de woonuitbreidingsgebieden. Voor mij is dat een van de middelen om het doel te bereiken.

Mevrouw Vertriest, tenzij u in een andere wereld leeft dan ik, zult u weten dat nogal wat ouders, en vooral jonge gezinnen, het vandaag moeilijk hebben om een bouwgrond te kopen om een nieuwe woning te bouwen. Mocht u daaraan twijfelen, dan nodig ik u uit eens uw oor te luisteren te leggen in Vlaanderen. Mocht u twijfelen aan de stijging van de grondprijzen, dan beveel ik u de studie aan van de heer Janssens van Stadim. Hij heeft uren met me gepraat over deze problematiek. Daarbij hebben we ook indexen vergeleken om na te gaan wat al dan niet normaal is, in welke mate er correcties moeten zijn in het licht van de huidige rentetarieven en in welke mate dit de normale prijsevolutie volgt.

Ik ben de eerste om bepaalde dingen te relativeren, maar hier gaat het niet over een verschil tussen perceptie en realiteit. Er is sprake van een reëel probleem. Vooral in Limburgse gemeenten zijn sommige prijzen verdubbeld in een periode van 3 tot 4 jaar. Louter wetenschappelijk bekeken kunnen we nog beweren dat ze zelfs na deze verdubbeling toch nog laag liggen, maar ik wens u veel succes wanneer u die boodschap aan de betrokkenen zult overmaken.

Mevrouw Vertriest, ik wil zeer duidelijk zijn : u hebt het recht om een motie in te dienen na deze interpellatie, ik heb het recht om daar mijn politieke conclusies uit te trekken. Deze omzendbrief is een onderdeel van de uitvoering van het Zomerakkoord.

Deze omzendbrief is besproken in interkabinettenwerkgroepen en aangepast op basis van alle mogelijke geopperde argumenten. De omzendbrief is, zoals het hoort, als mededeling op de agenda van de Vlaamse regering gezet. Daar hier binnen een periode van 3 dagen geen enkele opmerking op is gekomen, werd deze omzendbrief geacht goedgekeurd te zijn door de Vlaamse regering. Als u daar op wilt terugkomen, dan moet u een motie indienen, en dan weet ik wat mij te doen staat.

Mevrouw Vertriest, u vroeg op welke wijze het inbreidingscriterium wordt ingevuld. In de omzendbrief in kwestie is een tweeledige bewaking ingebouwd. Ten eerste moet de gemeente bij het indienen van een project aantonen dat het inbreidingsgericht is en past binnen het gemeentelijke woonbeleid. Veel gemeenten beschikken gelukkig wel over een woonbehoeftestudie of zijn alleszins begonnen met hun gemeentelijke ruimtelijke structuurplanning, waarvan dit een zeer essentieel element is. Ze kunnen dan ook op basis van die documenten motiveren waarom een project kernversterkend zal zijn. Inbreiding heeft te maken met de mate waarin een gebied aansluit bij de bestaande bebouwing, en de vraag wat de verhouding is ten opzichte van de woonkern. Een andere afweging is of het een ontwikkeling zal kennen die een relatie legt met de omliggende wijken. Dergelijke aspecten worden vanzelfsprekend project per project geëvalueerd, mocht u daaraan twijfelen. Zowel planologisch als inzake vergunningenbeleid is dat het lot, of soms het noodlot, van de ruimtelijke ordening. Deze projecten worden geëvalueerd om na te gaan of ze voldoen aan de filosofie van de omzendbrief en de bedoeling van de decreetgever.

Ten tweede is voorzien in de procedure dat zowel de provinciale overheid als het gewest alle projecten zullen beoordelen. Met andere woorden, de planologisch ambtenaar zal hier een uitspraak over doen alvorens er een beslissing over valt.

Wat de bewaking van de doelstelling van het RSV betreft, is de werkwijze niet anders dan bij de toepassing van de nieuwe omzendbrief. Een afstemming op de doelstelling van het RSV blijft dus noodzakelijk. Om dit te garanderen, zal de gemeente moeten aantonen dat de ingediende pro-

Van Mechelen

jecten aan de planologische criteria, onder meer inzake mobiliteit, voldoen.

Inzake de 60/40-verhouding moeten we rekening houden met de bestaande woonreserves in de woongebieden. Die zijn in sommige regio's via de gewestplannen dermate ruim ingetekend dat deze verhouding sowieso niet wordt bereikt, zelfs als er geen enkel woonuitbreidingsgebied meer zou worden gerealiseerd. Kortom, om op korte termijn die 60/40-verhouding te halen moeten er op grote schaal woonzones worden geschrapt. Dat zou natuurlijk andere, perverse gevolgen hebben en in tegenstrijd zijn met een van de ambities van het RSV, namelijk om tegen 2004 400.000 nieuwe woningen te realiseren. Logischerwijze ligt de huidige trend inzake woningbouw dan ook niet volledig in de lijn van de vooropgestelde 60/40-verhouding. Het RSV is immers sinds 1997 van toepassing. Het tijdspectief ligt vast op 2007. Het is in dit tijdspectief dat we deze problematiek moeten behandelen.

Bovendien werd, onder meer om voornoemde doelstelling te realiseren, beleidsmatig eerst gekozen voor het afbakenen van de stedelijke gebieden, waarbinnen principieel de woonuitbreidingsgebieden zonder voorbehoud kunnen worden vrijgegeven. Ik wil daar nog een en ander over zeggen, los van het politieke gekrakeel. Ik verwijs naar mijn antwoord op 12 oktober 2000 op een vraag van de heer Decaluwe in deze commissie (Hand. VI. Parl. 2000-2001, nr. C6, 12). Vooraf wil ik zeggen dat ik op niemand wil schieten, zeker niet op mijn eigen ambtenaren van de afdeling Ruimtelijke Planning, die in onmogelijke omstandigheden iedere dag hun werk trachten te doen. Ik heb toen een lijst ter beschikking gesteld van de commissie, waaruit ik nu citeer: 'Ruimtelijk structuurplan gemeente Aalst. Start : januari 1998. Planning : 14 maanden. Ruimtelijk structuurplan gemeente Kortrijk. Start : maart 1998. Planning : 14 maanden. Ruimtelijk structuurplan gemeente Mechelen. Start : januari 1998. Planning : 14 maanden.'

Dat laatste betekent dat het afgerond moest zijn in maart 1999. Ik citeer verder: 'Ruimtelijk structuurplan gemeente Turnhout. Start : oktober 1998. Planning : 14 maanden.' Dat moest afgerond zijn op 1 januari 2000. 'Ruimtelijk structuurplan Gent. Start : april 1999. Planning : 14 maanden. Ruimtelijk structuurplan Sint-Niklaas. Start : mei 2000. Planning : 18 maanden.' Dat moest afgerond zijn in november 2001. Ik citeer verder: 'Ruimtelijk structuurplan Hasselt-Genk. Start : mei 2000. Planning :

18 maanden.' Ook dat moest afgerond zijn in november 2001.

Dit is dus de vooropgestelde planning, in het licht waarvan u de omzendbrief van 1997 moet bekijken. Het probleem is dat we zowel inzake wonen als inzake werken de planning met meer dan 3 tot 4 jaar vertraging moeten uitvoeren. Daar bestaan tal van redenen voor. We hebben daar in deze commissie al heel veel over gepraat. Dit is immers een zeer moeizame opdracht, waarbij we proberen in consensus te werken. De projectteams blijven bij wijze van spreken debatteren tot ze er bij doodvallen. In sommige gevallen stellen burgemeesters ons voor een veto. We blijven daarbij zoeken naar een oplossing binnen het RSV.

Maar die planning heeft dus een vertraging van 3 tot 4 jaar opgelopen. Mevrouw Vertriest, ik kan me niet voorstellen dat u dat niet weet. Ook zitten we ondertussen met problemen, niet alleen inzake wonen, maar ook inzake werken, met het beschikbaar maken en het inplanten van bedrijventerreinen. Op dat vlak hebben we objectieve studies laten maken. Ik weet nog dat ik daarmee ben begonnen, als minister van Economie, met het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie. Men kan mensen als de heer Cabus en de heer Vanhaverbeke aanvallen op het wetenschappelijke karakter hiervan, maar ik denk dat ze ondertussen hebben bezwezen te weten waarmee ze bezig zijn. Uit hun studie blijkt dat er noden bestaan en dat de oplossing waarin werd voorzien in het RSV om eerst de stedelijke gebieden af te bakenen zodat de puzzel in elkaar zou vallen, niet mogelijk is. Dit duurt te lang. Ofwel gooien we er met de pet naar, ofwel trachten we het monnikenwerk van dit proces te voltooien.

Nu proberen we door een aantal voorafnames een evenwicht te behouden, zowel op de markt van het wonen als op de markt van het werken. Dat was de bedoeling van het Zomerakkoord, zowel met betrekking tot wonen en werken als met betrekking tot de afbakening van het VEN. Dat was de beslissing, niets meer en niets minder. Ondertussen gaan we onverkort door met de planning en heeft de administratie het recht om 20 bijkomende ambtenaren aan te werven om hier iets aan te doen. We stellen echter vast dat onze ambtenaren bijzonder gegeerd zijn. Dat is de wet van vraag en aanbod. Dat hebben we reeds gezien met informatici en ingenieurs, nu is dat het geval met planologen. Zij worden weggekocht door alle mogelijke instanties die een beroep doen op hun bekwaamheid. Vroeger hadden we dat probleem bij de administratie van het ministerie van Financiën. Die mensen wer-

Van Mechelen

den opgekocht door advocaten- en accountingkantoren. We proberen daar dus een gezond evenwicht te behouden en een doorbraak te forceren.

De dichtheden worden bewaakt op een gelijkaardige manier als voorheen. Er is terzake niets veranderd. In het kader van de woonbehoeftestudie of het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan geeft de gemeente in de woonprogrammatische aan welke dichtheden ze wenst na te streven, rekening houdend met de in het RSV vermelde dichtheden en de gewenste differentiatie in het woonweefsel. Daarbij kan die differentiatie worden voorgesteld door de gemeente. Bij een afzonderlijk project, dat dus niet past binnen een algemene gemeentelijke visie, worden de dichtheden dan weer strikter bewaakt. Daarbij kijken we er zeer strikt op toe of het cijfer van 15 en 25 woningen per hectare wordt behaald. Dan wordt die 15/25-regel dus gewoon toegepast.

Vorige week werd hier uitgebreid over water gesproken. We proberen op 1 maand tijd alle terzake aangegane verbintenissen uit te voeren. Mijnheer De Meyer, dat was een van de redenen om een aankomende toelichting te zenden naar de gemeentebesturen. Daarin hebben we gezegd wat die aandacht voor de waterproblematiek behelst. Wie weet immers beter dan de gemeente waar er wateroverlast optreedt? Ik ben zelf 5 jaar lang schepen van Openbare Werken geweest. Ik weet waar het water staat. Deze toelichting had maar één bedoeling, namelijk aan de gemeenten zeggen waarmee we bezig zijn.

Iedereen weet nu ondertussen wat het principe van de watertoets is. Ik heb tijdens de commissievergadering de kaarten die momenteel beschikbaar zijn ter inzage aan het commissiesecretariaat gegeven. Deze ROG-kaarten en NOG-kaarten zijn beschikbaar op de webstek. Als een gemeente dan nog twijfelt aan de vraag of ze wel watergevoelig is, dan stellen we voor dat er een advies wordt gevraagd aan de afdeling Water. Zo proberen we, als een soort voorafname op het decreet inzake integraal waterbeleid, geen woonuitbreidingsgebieden in Vlaanderen aan te snijden die watergevoelig zijn, want dan krijgen we nieuwe problemen. Dat was een van de redenen voor deze toelichting ten behoeve van de gemeenten.

De maatregelen ter ontrading van speculatie betreffen een moeilijke materie. Zowel het voorschrift van de woonuitbreidingsgebieden als de criteria die zijn opgenomen in de omzendbrief leggen

wel degelijk randvoorwaarden op voor de ontwikkeling van deze gebieden, die speculatie moeten ontraden. Dan denk ik onder meer aan de vereiste van groepswooningbouw. De projectontwikkelaars in kwestie zijn gemeenzaam bekend. Er zijn ook de flankerende maatregelen die zijn bepaald in de omzendbrief, meer specifiek met betrekking tot de sociale mix die wordt opgelegd in woonprojecten. Daar kunnen alle mogelijke voorstellen worden gedaan, en daar kunnen de inzichten inzake de ontwikkeling van het gemeentelijk patrimonium en de gemeentelijke ruimte aan bod komen.

In elk geval moeten de gemeenten aantonen in welke mate in het verleden en in de toekomst corrigerend is opgetreden ten opzichte van de markt. De heer Lachaert haalde reeds een voorbeeld aan. Er bestaat inderdaad een belasting op onbebouwde percelen. Zo moedigt men het verkopen van die percelen aan. In mijn gemeente geldt die belasting al 20 jaar voor alle nieuwe verkavelingen. We moeten inderdaad geen open ruimte aansnijden opdat men zou speculeren en een stukje grond kopen, om het vervolgens 20 jaar te laten liggen. We laten dit dus over aan de gemeentebesturen.

Dan was er de vraag op welke manier we kunnen ingrijpen als blijkt dat de grond toch niet aan marktconforme prijzen wordt verkocht. We kunnen veel, maar we moeten realistisch blijven. Het is niet aan de minister van Ruimtelijke Ordening om zich op dat terrein te begeven. De gemeenten moeten bekijken welke verbintenissen ze aangaan en welke voorwaarden ze opleggen. Zij moeten aan kwaliteitsbewaking doen. Ze vragen trouwens met zeer veel aandrang een versoepeling van het gevoerde beleid. Ik geef een voorbeeld. De gesloten woonbehoeftestudies maken het alle grensgemeenten in Vlaanderen onmogelijk om nog iets te doen. Ook alle kustgemeenten, die worden geconfronteerd met een zekere immigratie als gevolg van de vergrijzing, zitten vast. Het is net de bedoeling om daar een antwoord op te geven, weliswaar onderbouwd met een nota van de gemeente.

De volgende vraag betreft de atlas van de vrij te ontwikkelen woonuitbreidingsgebieden. U bent daarvan op de hoogte. Deze studie is immers in deze commissie voorgesteld. Het gaat over een studie die ik bij mijn aantreden door de KUL heb laten maken over alle woonuitbreidingsgebieden in Vlaanderen. Die studie is volledig afgerond en werd onder meer opgesteld aan de hand van foto's en terreinbezoeken. Zo weten we precies hoeveel woonuitbreidingsgebieden zijn aangesneden, en hoeveel vierkante meter niet, welke gronden aan goed uitgeruste wegen liggen en waar zich restper-

Van Mechelen

celen en restkavels bevinden in woonuitbreidingsgebieden. Dit is een minutieus gedetailleerde studie, die per gemeente ook nog eens beschikbaar is.

Het is de bedoeling om nu, door middel van een kleine aanbesteding, die al vertrokken is of dat weldra zal doen, dezelfde instantie te vragen een vergelijking te maken met een aantal nieuwe kaarten. Op die manier kunnen we de ROG- en NOG-kaarten bovenop de KUL-kaarten inzake de woonuitbreidingsgebieden leggen, zodat men al meteen een selectie kan maken. We kunnen ze ook vergelijken met de contouren van de stedelijke afbakening die nu al bekend zijn. Voor Kortrijk, Mechelen, Turnhout en Gent liggen die contouren al vast. Met andere woorden, alles wat daarbinnen valt, kan morgen zonder enige discussie worden vrijgegeven. We willen daar een politiek in twee stappen voeren. Ten eerste kan de gemeente een gemotiveerde vraag stellen. Ten tweede zullen wij helpen door te beoordelen, op basis van die vergelijking van kaarten, of er ergens al dan niet problemen zijn.

De brief en de omzendbrief die aan de gemeenten werden gestuurd, kan ik ter beschikking van de commissie stellen. Op de vraag van mevrouw Van Den Heuvel kan ik algemeen antwoorden: 'The proof of the pudding is in the eating.' Bij de stedelijke afbakening van Aalst is beslist een hele reeks woonuitbreidingsgebieden om te zetten naar natuurgebieden. U kunt dat controleren. Het openbaar onderzoek terzake is inmiddels uitgevoerd. Per woonuitbreidingsgebied is bij die stedelijke afbakening dus beslist of het wel wenselijk is dat ze voor bewoning in aanmerking zouden komen. Dat is de praktijk die we toepassen. Het antwoord op deze vraag is dus bevestigend. Het was helemaal niet nodig voor de BBL om haar zuurverdiende geld uit te geven aan een beroep bij de rechterlijke macht.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijnheer de voorzitter, ik wil eerst even reageren op de opmerkingen vanuit CD&V-hoek. Als parlements lid heb ik nog altijd het recht om vragen te stellen aan de regering. Dat is al regelmatig gebeurd. Dat wijkt misschien af van de verhoudingen en de praktijken in de vorige regeringen. *(Opmerkingen bij CD&V)*

Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Ik begrijp dat het afbakeningsproces langer duurt. Ik vrees dat door een aantal zaken los te laten, de doelstellingen worden ondergraven, en ik pleit er dan ook voor voldoende randvoorwaarden te creëren zodat inderdaad woonuitbreidingsgebieden worden aangesneden die daarvoor zijn bestemd. We moeten ervoor zorgen dat we geen beslissingen nemen die we ons later zullen beklagen.

Mijnheer de minister, de heer Lachaert heeft gezegd dat we moeten zorgen dat er een aanbod van kavels op de markt is. Er zijn 250.000 kavels. Het klopt dat het niet gemakkelijk is. Wel pleit ik ervoor die oefening snel te maken.

Ik heb de interpellatie op 14 januari ingediend, vooraleer de bijkomende brief naar de gemeenten werd verstuurd. Het verheugt me dat die watertoets er komt. Voor de atlas zullen we moeten wachten tot het einde van het jaar.

Mijnheer de minister, op mijn vraag over de maatregelen die een gemeente kan nemen, hebt u geantwoord dat we de creativiteit van de lokale besturen moeten laten spelen. Moeten er wat dat betreft niet een aantal minimumcriteria worden opgesteld ?

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer Matthijs, ik spreek hier als mandataris van mijn gemeente. In Merelbeke zijn er 1.096 kavels in aanbod. De u welbekende socialehuisvestingsmaatschappij heeft dit jaar 100 kavels gerealiseerd. Die kavels waren op twee maanden tijd verkocht.

Het probleem is dat de vraag bij de mensen zeer groot is. Het is gemakkelijk om dit weg te lachen en als oppositie kritiek te spuien. Ik aanvaard dat, maar het is wel niet gemakkelijk om die zaak op te lossen. *(Opmerkingen van de heer Carl Decaluwe)*

Daar gaat het niet over. Er is een immens probleem. Ik blijf erbij dat er theoretisch zeer veel kavels ter beschikking staan. In de praktijk zien we daar niet veel van. Zelfs na – dikwijls zware – inspanningen van de socialehuisvestingsmaatschappij raakt het probleem niet opgelost. De zaak ligt niet zo eenvoudig.

CD&V hanteert misschien het communistisch principe en is er misschien voorstander van de kavels te naasten, zoals in het oude Rusland om ze dan via een grondbank terug aan de bevolking ter beschikking te stellen. Als dat uw houding is, moet u maar een voorstel in die zin indienen. *(Rumoer)*

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, er wordt terecht een vraag gesteld over het aanbod van goedkope bouwgronden. Vandaag stellen we vast dat dit probleem niet is opgelost.

Als ik het debat goed heb gevolgd, is de score 7-0. Wie trekt de conclusies ?

De voorzitter : De heer Kindermans heeft het woord.

De heer Gerald Kindermans : Mijnheer de voorzitter, ik merk dat er een wereld van verschil is tussen wat het orakel van Delphi – de heer Karel De Gucht – zegt en de mening van de anderen. Inzake ruimtelijke ordening brengt hij de goednieuwsshow : over enkele weken zullen we het resultaat wel merken. Volgens hem gaat alles vanzelf en heeft de regering alles opgelost.

Minister Van Mechelen en de heer Lachaert spreken echter een heel andere taal. Alles is immens ingewikkeld, het is één grote chaos, alles loopt vast. Daar zit het verschil tussen de realiteit en de perceptie. Minister Van Mechelen wroet op het terrein om alles in goede banen te leiden, maar wordt voortdurend getackeld door zijn partijvoorzitter, die, niet gehinderd door te veel kennis van zaken, in de media zo maar wat vertelt.

De voorzitter : Mijnheer de minister, ik stel voor dat u nog kort repliceert vooraleer ik het incident sluit.

Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, ik zou nog op vier punten willen ingaan.

Ik heb het aantal lege kavels in Vlaanderen ooit geraamd op 200.000 tot 250.000. Die raming is gebaseerd op de 100 inventarissen van niet-gebruikte bouw kavels die door een aantal Vlaamse gemeenten ter beschikking werden gesteld. We hebben één derde geïnventariseerd. Met een voorzichtige extrapolatie kom ik tot het voornoemde aantal.

We moeten een tweesporenbeleid voeren. Naast het repressief optreden hebben we de schenkingsrechten verlaagd. Via het repressief beleid worden onbebouwde kavels belast. Het Lambermontakkoord maakt het ons sinds 1 januari 2003 mogelijk om de schenkingsrechten van de kavels en bouwgronden zodanig te verlagen dat er geen reden meer is om te wachten tot een van de ouders, tan-

tes of grootantes overlijdt omdat anders die rechten een veelvoud bedragen – tot zes keer meer – van de successierechten. Het is belangrijk via de fiscaliteit sturend op te treden.

Ik laat nagaan in welke mate de overheid zelf het voorbeeld kan geven. De federale en Vlaamse overheid, de steden en gemeenten, OCMW's en kerkfabrieken beschikken over een groot aantal onbebouwde kavels. Daar spelen dikwijls grotere speculatieve belangen. We moeten een positief instrumentarium ontwikkelen om hen hierover onderzoek te laten doen. De kerkfabrieken moeten een sociaal doel nastreven en nagaan hoe ze die gronden ter beschikking kunnen stellen. Ze zijn dikwijls gelegen op de meest performante plaatsen in de steden en gemeenten. We moeten een positieve prikkel geven om hen aan te zetten het probleem te bekijken en de gronden te verkopen. De wetgeving op de kerkfabrieken is trouwens van die aard dat ze het geld op een duurzame manier moeten beheren.

Het Vlaams Parlement heeft het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening aangenomen. Niemand twijfelt eraan dat de ambities heel hoog waren. In het decreet staan ambitieuze termijnen, bijvoorbeeld dat de gemeenten op 1 mei 2002 klaar moeten zijn met hun vergunningenregister. Tot op vandaag is er geen enkel vergunningenregister goedgekeurd. Men werkt zich de pleuris om de job te klaren.

U moet niet verwachten dat het werk morgen in orde zal zijn. Het enige waar ik op moet toezien, is dat de gemeenten met de beschikbare middelen en mogelijkheden die oefening proberen te maken. Ik heb eens al lachend gezegd dat het enige wat niet in het decreet staat, is dat op 1 januari 2003 de eerste bemande vlucht naar Mars moet gaan.

Het is zeer eenvoudig termijnen in te schrijven, maar ze moeten in de praktijk ook haalbaar zijn. Er zijn grenzen. We proberen onze prioriteiten te bepalen. Mijnheer Kindermans, ik zal aan de burger overlaten te oordelen wie welk ruimtelijk beleid heeft gevoerd in Vlaanderen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Kindermans en door de heer Lachaert werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Voorzitter

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de problematiek van de bouwvergunningen in de glastuinbouw

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Matthijs tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de problematiek van de bouwvergunningen in de glastuinbouw.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is een algemene vaststelling dat er in de sector van de glastuinbouw nog nauwelijks bouwvergunningen worden uitgereikt. Nochtans heeft die sector zich in de afgelopen jaren opgewerkt tot een van de meest beloftevolle segmenten van de landbouwsector. Met een totale productiewaarde van 1,5 miljard euro is dat segment goed voor bijna de helft van de toegevoegde waarde in de Vlaamse land- en tuinbouw. De tuinbouwsector is bovendien voor meer dan 90 percent een aangelegenheid die zich afspeelt in Vlaanderen.

Die sector voelt zich momenteel echter sterk beknot in zijn groeikansen. Zo worden vrijwel nergens nog bouwvergunningen afgeleverd voor glastuinbouw en dus ook geen milieuvergunningen, ook niet als de vergunningen betrekking hebben op de bestemmingszone landbouw. Vooral de glastuinbouw – en dit geldt zowel voor groente- als voor sierteelt – dreigt in de komende jaren sterk geremd te worden tegenover de rest van Europa, ondanks de sterke positie die nu op het Europese niveau wordt ingenomen.

De glastuinbouw beslaat in Vlaanderen amper 1.700 hectare, maar we stellen vast dat er nergens nieuwe projecten op stapel worden gezet en dat er ook geen bestaande serres vernieuwd worden. Om het productiepotentieel op peil te houden en bij

een normale afschrijvingstermijn op 20 jaar zou elk jaar bijna 100 hectare glastuinbouw moeten worden vernieuwd. In de realiteit is dit amper een tiental hectare.

In de sector wordt geklaagd dat de diensten van Ruimtelijke Ordening in Vlaanderen systematisch weigeren om vergunningen toe te staan voor projecten in de sector van de glastuinbouw, ook als ze betrekking hebben op de bestemmingszone landbouw. Als redenen geeft men schaalbreuk of horizonvervuiling om de meeste van die projecten te weigeren. Dit betekent echter dat de sector alle rechtszekerheid ontnomen wordt voor de toekomst. Sommigen pleiten ervoor om ook intergemeentelijke zones af te bakenen waar er in de toekomst nieuwe activiteiten in het kader van de glastuinbouw ontwikkeld kunnen worden.

Mijnheer de minister, worden aanvragen voor vergunningen voor de glastuinbouw inderdaad systematisch verworpen ? Zo ja, wat is daar de reden van ? Is er nog wel plaats voor de glastuinbouw in Vlaanderen ? Zijn volgens u agrarische macrozones – een instrument uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – een mogelijke oplossing ?

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer Matthijs, ik hoor in uw uiteenzetting de speech die enige tijd geleden in Wachtebeke werd gegeven namens de Boerenbond afdeling Tuinbouw. Daar werd diezelfde theoretische probleemstelling naar voren gebracht. Het is natuurlijk altijd belangrijk om de theorie aan de praktijk te toetsen.

In de praktijk stel ik dan vast dat er soms een belangrijke oppervlakte beschikbaar is. Ik geef het voorbeeld waar 37 hectare grond ter beschikking staat voor de glastuinbouw. Er werd een enquête gehouden bij glastuinbouwers om daarnaartoe te gaan. Er was echter niemand die daarop inging. Uw probleemstelling vind ik dus tamelijk theoretisch. U mag dat ook aan de Boerenbond zeggen.

De heer Erik Matthijs : Ik zal dat wel zeggen aan wie ik wil. Ik heb het recht om vragen te stellen, u hebt het recht om zich daarbij aan te sluiten.

De heer Patrick Lachaert : Ik zeg alleen dat het een theoretische probleemstelling is. De vraag vanuit de tuinbouw is zeer gering. Daar zijn economische redenen voor. Het concurrentieel aspect ten overstaan van bijvoorbeeld Nederlandse en Deense tuinbouwers is voor de Vlaamse tuinbouwers heel moeilijk. In die landen worden zeer grootscha-

Lachaert

lige projecten met meer efficiëntie, tewerkstelling en verwarming ontwikkeld. Wij kunnen daar niet tegen op.

Wij bespelen trouwens ook nog een ander segment van de markt. Wij zijn namelijk goede ambachtstlui in de tuinbouw, en soms produceren we iets een beetje te duur. Veel mensen hebben daar geen boodschap aan in supermarkten. Ze kopen een bloemetje of een plantje van 100 frank, dat na twee dagen kapot mag gaan. Dat is een heel andere visie dan de visie die wij daar soms over hebben. Wij produceren meer duurzame planten of bloemen die dan ook iets duurder zijn. Dat is echter een totaal ander probleem dan dat van de ruimtelijke ordening.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het is niet zo dat de administratie van Ruimtelijke Ordening bijhoudt welke bouwvergunningen worden ingewilligd of geweigerd, al naargelang de classificatie. We beschikken wel over statistieken over welke bouwvergunningen worden goedgekeurd of afgekeurd. We hebben er echter geen waarmee we kunnen antwoorden welke er werden afgekeurd voor bijvoorbeeld de glastuinbouw.

Mijnheer Matthijs, ik zal trachten een aantal voorbeelden te geven. Ik ben afkomstig van het noorden van Antwerpen. Ik heb begrip voor deze sector. Een van de meest eminente collega's in deze commissie, die ook lid is van uw fractie, kan bevestigen dat we de daad bij het woord voegen. Als we over voldoende elementen beschikken om een en ander te vergunnen, dan doen we dat ook.

Ik moet opnieuw verwijzen naar het fameuze koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpge-westplannen en de gewestplannen. Daarin staat dat 'agrarische gebieden bestemd zijn voor landbouw in de ruime zin'. Het gebruik van de term 'landbouw in de ruime zin' betekent dat het begrip 'landbouw' niet restrictief, doch ruim kan worden opgevat. In die zin worden met landbouw dan ook niet enkel deze activiteiten bedoeld die bestaan uit het bewerken van het land om er de veldvruchten van te plukken, doch eveneens tuinbouw, veeteelt en visteelt. Zelfs gebouwen die zijn bestemd voor tuinbouw onder glas met hydrocultuur, kunnen

onder het toepassingsgebied van artikel 11.4.1 vallen. Als ze daar niet thuishoren, waar dan wel.

We trachten een antwoord te geven op een vraag, net zoals we dat proberen te doen in andere moeilijke dossiers. Er wordt vaak gezegd dat iets niet onder een bepaalde regeling valt. Als we dan vragen waar het dan wel thuishoort, dan zegt men meestal 'nergens'. Dat is ook geen antwoord natuurlijk.

Uitbreidingen of vervangingsnieuwbouw worden veelal probleemloos vergund. Ik ken geen enkel tegenvoorbeeld, tenzij er een planologische ingreep gebeurd. Indien er bijvoorbeeld infrastructuurwerken nodig zijn, dan kan dit uiteraard niet. Iedere aanvraag wordt in elk geval ernstig genomen. We gaan na of er een vergunning mogelijk is of niet.

Wat het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen betreft, worden binnen de agrarische macrostructuur regio's onderscheiden met concentratie en specialisatie van tuinbouw onder glas of plastic. Voor deze specifieke regio's wordt in de gewenste ruimtelijke structuur zoekzones en -regio's aangeduid. Tot de regio's met overwegend tuinbouw onder glas of plastic wordt de omgeving van Roeselare, de oostelijke flank van Gent, de omgeving van Mechelen en de omgeving van Hoogstraten gerekend. U mag er van overtuigd zijn dat we dit breed interpreteren. Als wordt gesproken over de regio van Hoogstraten, dan zitten we dikwijls in andere gemeentes. Zowel de administratie als ikzelf trachten hier een zo ruim mogelijke interpretatie aan te geven.

Op dit ogenblik is het afbakeningsproces van de agrarische structuur op gewestelijk niveau nog lopende. Het afbouwen van 750.000 hectare agrarische structuur zorgt voor een aantal problemen. Dit maakt dat in de loop van de volgende jaren het een uit het ander zal moeten volgen. Het is alleszins niet uitgesloten dat er voor glastuinbouw een specifiek gewestelijk uitvoeringsplan wordt gemaakt. Dat is juist een van de mogelijkheden en van de grote voordelen van de ruimtelijke uitvoeringsplannen. In de klassieke gewestplannen kunnen geen specifieke zaken worden aangepakt.

Zowel op provinciaal als op gemeentelijk niveau bestaat de mogelijkheid zelf tot een afbakening te komen en verdere verfijning aan te brengen in bijvoorbeeld de provinciale structuurplannen. In Antwerpen is dat gebeurd, en daarbij is aan deze problematiek aandacht besteed.

Van Mechelen

Een heel concreet voorbeeld dat door onze administraties is gewikt en gewogen, is een vergunning die we recent hebben afgeleverd voor een serrecomplex van circa 7 hectare – meer dan 14 voetbalvelden – in Rijkevorsel. Dat bewijst dat we positief op aanvragen proberen te reageren.

Het actieplan van minister Dua, beter bekend onder de naam 'Naar een duurzame glastuinbouw', is een verdere uitwerking van de studie 'Structurele aanpassing van de Vlaamse glastuinbouw in het kader van milieu en concurrentiekracht' van de professoren Mathijs en Verwilt van de KUL, en van de sectorvisie 'Toekomstvisie voor de Vlaamse glastuinbouw'. In het actieplan wordt ervan uitgegaan dat er een toekomst is voor de Vlaamse glastuinbouw, maar dat daarvoor een aantal knelpunten moet worden opgelost.

Door middel van dit actieplan zullen op korte termijn aan de Vlaamse regering concrete maatregelen worden voorgelegd die een antwoord op die knelpunten moeten bieden. Om dat te realiseren werd een overlegwerkgroep opgericht, waaraan zowel het kabinet van minister Dua als van mezelf deelnemen, alsmede onze beide administraties. Deze overleggroep vergaderde in januari reeds tweemaal. We zijn dus volop bezig met een aanpak van dit probleem.

De overleggroep zal de Vlaamse regering vragen, via een werkgroep Vestiging van glastuinbouwbe-

drijven, op korte termijn voorstellen te formuleren voor een nog grotere rechtszekerheid bij de vestiging van glastuinbouwbedrijven, zodat we kunnen afstappen van de ad-hocappreciatie die vandaag noodgedwongen wordt gemaakt. We proberen dus het probleem op een constructieve, maar ook ruimtelijk verantwoorde manier aan te pakken.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de minister, dit antwoord zal in de betrokken kringen aanleiding geven tot tevredenheid. De problemen worden nu onderkend, en er wordt gezocht naar oplossingen. Ik begrijp dat u geen statistieken hebt over geweigerde bouwvergunningen. De sector heeft die wellicht wel, en de cijfers zullen dus wel kloppen.

Mijnheer Lachaert, u hebt de toespraak van de betrokkenen wellicht verkeerd begrepen, want op diezelfde vergadering heeft de eerste minister de tuinbouwsector lof toegezwaaid. U zult in het vervolg beter moeten luisteren, en als u eens iets niet begrijpt, vraag het dan gerust. Ik zal u in de mate van het mogelijke antwoorden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.57 uur.*
